

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Howard_Robert_E-Kane-06-Lebky_mezi_hvezdami.PDB

PDB Name: Howard_Robert_E-Kane-06-Lebky_m

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 14.11.2004

Modification Date: 14.11.2004

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

ROBERT ERVIN HOWARD

LEBKY MEZI HVĚZDAMI
(Skulls in the Sky)

Vrahové se objevili na světě
s Kainovou klatbou.
V očích jim doutnal šarlatový blesk
a plamen se míhal nad hlavou.
V duších nesmazatelné znamení
napsáno syrovou krví.
Hood
I.

K Torkertownu vedou dvě cesty. Ta první jednodušší a kratší, vede neúrodnými vřesovišti, zatím co druhá, podstatně delší, míjí pruh nevysokého pohoří po východní straně a krouť se mezi močály a pahorky. Byla to nezajímavá a k tomu nebezpečná trasa. Nebylo divu, že byl Solomon Kane překvapen, když ho dohonil mladý udýchaný hoch, pocházející z vesničky, kterou Kane nedávno opustil a ve jménu Boha jej žádal, aby si vybral cestu močály.
"Močály?" Kane pozoroval hochu s neličeným překvapením.
Solomon Kane byl vysoký, hubený muž. Jeho bledá tvář s šedavým nádechem a hluboké, zamyšlené oči

vypadaly ještě ponuřeji na pozadí šedého puritánského oděvu, do něhož byl oděn.

"Ano, pane, je to bezpečnější," odpověděl chlapec na překvapený výkřik.

"Pokud mě vesničané varují před cestou vřesovišti, musí být v rukou samotného Satana."

"Ve tmě byste si, pane, mohl splést cestu mezi trasovisky. Bylo by snad lepší, kdybyste se vrátil a vydal se na cestu až ráno."

"A mám se vydat cestou přes močál?"

"Ano, pane."

Kane pokrčil rameny a potřásl hlavou.

"Měsíc vychází brzy po západu slunce. Když půjdu vřesovišti a jeho světlo mi bude pomáhat, budu v Torkertownu za několik hodin."

"Raději, pane, nechod'te. Tamtudy nechodí nikdo. Na vřesovištích nejsou žádná stavení, v močálech však stojí domek starého Ezry, který tam, od té doby, kdy si jeho bláznivý bratranec Gideon spletl cestu bahny a už se nikdy neobjevil, žije sám. Starý Ezra je sice poustevník, ale určitě vám neodmítne přístřeší, když se u něj rozhodnete zůstat do rána. Pokud už musíte jít, jděte močálem."

Kane chlapce soustředěně pozoroval. Ten se ošil a nespokojeně zašoupal nohama.

"Pokud je cesta vřesovišti pro pocestné nebezpečná, proč mi o tom vesničané neřekli a jenom něco nejasně naznačovali?" zeptal se puritán.

"Lidé o tom neradi hovoří, pane. Doufali jsme, že když vás upozorníme na nebezpečí, vyberete si cestu močálem. Ale když jsme zjistili, že jste za křižovatkou cest neodbočil, vyslali mě, abych vás dohnal a přesvědčil, že byste měl změnit trasu."

"K čertu!" vykřikl Kane a dal tak najevo své podráždění. "Cesta močálem nebo vřesovišti! Co to může být, že bych se měl bát, přidat si mnoho mil cesty a riskovat bahenní pasti?"

"Jsme prostí lidé, pane." Chlapec ztišil hlas a přistoupil blíž. "Nikdo z nás o tom nehovoří rád, aby nedráždil zlé síly. Cesta vřesovišti je posedlá a nikdo z okolí tamtudy už rok nechodí, možná i déle. Po nocích se tam prochází smrt a několik nešťastníků se o tom přesvědčilo. Na té cestě řádí něco strašlivého a obětmi jsou lidé."

"Ano? A co je to?"

"To nikdo neví. Nikdo, kdo to uviděl, nepřežil, ale několik opožděných poutníků slyšelo dokonce i v dalekém močálu děsuplný smích a bolestný křik obětí. Pro Boha, pane, vraťte se, prosím, do vesnice, přenocujte u nás a ráno se vydejte do Torkertownu močálem."

Někde hluboko v Kaneových očích zablesklo světélko, jako by zahořela čarodějná pochodeň zatknutá do závěje zmrzlého sněhu. Krev mu začala obíhat rychleji. Cítil dobrodružství. Dráždilo ho riskovat život v boji. Miloval napětí a toužil účastnit se všeho, co zaráželo dech v prsou. Nehonil se však za planým dobrodružstvím. A přece měl dojem, že ze sebe vydává naplno to, co cítí, když promluvil:

"To něco musí být spoutáno se zlými silami, protože Vládcové Temnot vykřikli kletbu nad touto krajinou. Je zapotřebí silného člověka, který by se postavil Satanovi a jeho moci. Proto půjdu, už nejednou jsem se s ním potkal."

"Pane..." zašeptal chlapec, ale zmlkl, protože pochopil zbytečnost svého přesvědčování. Dodal jen: "Těla obětí jsou potrhána a rozdrásána."

Zůstal stát na křižovatce a smutně pohlížel na vysokou vzdalující se postavu, která odbočovala na cestu vedoucí k vřesovištím.

Slunce už zapadalo, když Kane vstoupil na nevysoké pohoří a otevřela se před ním další část jeho cesty. Bylo obrovité a krvavě rudé, sotva se vznášelo nad horizontem a zdálo se, jako kdyby pohlcovalo vzrostlé traviny plamenem. Náhodnému pozorovateli to mohlo připadat, že stojí po kolena v moři krve. Zakrátko však od východu přilétly temné stíny a jas na západě začal pohasínat. Salomon Kane se směle vydal do houstnoucích temnot.

Neužívaná cesta byla zarostlá, ale stále ještě dobře viditelná. Kane kráčel rychle, avšak ostražitě, pistole i rapír v pohotovosti. Hvězdy na nebi pomrkávaly a vítr šelestil ve stéblech trav, připomínaje nářekajícího ducha. Pomalu vycházel měsíc, ubohý a mizivý, zavěšený mezi hvězdami.

Kane se náhle v půli kroku zastavil. Kdesi v dáli zaslechl podivnou ozvěnu, v každém případě něco, co jako ozvěna znělo. Opakovalo se to, tentokrát hlasitěji. Kane se vydal dále. Že by jej začaly klamat

smysly? Ne!

Znovu se rozezněl děsivý smích. Ještě jednou, teď už blíže. Žádná lidská bytost se tak nikdy nesmála. V tom smíchu nebyla radost, pouze nenávist, odstrašující a děsivý vztek. Kane se zastavil, ale chvíli cítil, že je vyveden z rovnováhy. Nyní se však ozval křik, který ten hrozný smích přehlušil, nepochybně jej vydal člověk. Kane se pohnul vpřed a zrychlil. Obklopovaly ho iluzorní ohničky a tančící stíny, kterými se vřesoviště po východu měsíce jen hemžilo, jež mu znemožňovaly cokoliv spatřit. Smích se ozýval dále, byl se stále zřetelnější, stejně jako křik člověka. Po chvíli už bylo slyšet ozvěnu běžících kroků. Kane se také rozběhl. Kdesi uprostřed tohoto moře trav kdosi utíkal před smrtí, ale jen Bůh věděl, co jej tak vyděsilo. Náhle však kroky utichly a děsivý výkřik začal být nesnesitelný. Přizvukovaly mu nepopsatelné, nestvůrné zvuky. Bylo jasné, že oběť byla dostižena. Kane si při svém běhu travou představil jakéhosi strašlivého ducha temnot, sedícího na ramenou své oběti a trhajícího ji na kusy.

V propastném tichu zahalujícím pláň byly slyšet pouze ozvěny krátké vražedné války a náhle se znovu rozlehlo echo rychlých kroků, tentokrát však nepravidelných, jakoby ten člověk kulhal. Děsuplný výkřik se ozval znovu, zakončilo jej však dušené chrčení. Kanea polil ledový pot. Strach, který ho ovládl, byl k nesnesení.

Bože, aspoň trochu světla! Soudě podle všech zvuků, které zaslechl, strašlivé drama se odehrávalo někde poblíž. Ale v té pekelné temnotě, vyplňující prostor putujícími stíny, bylo celé vřesoviště jedinou obrovskou mlhavou iluzí, kde se trpasličí stromky stávaly obry.

Kane vykřikl, jako kdyby chtěl ještě přidat do kroku. Pištění přepadeného přešlo v neobyčejný, hrůzný jekot. Opět bylo slyšet ozvěnu boje a po chvíli se ze stínu vysoké trávy vyplazilo něco, co bylo kdysi člověkem, něco strašlivého, zalitého krví, zůstalo ležet u Kaneových nohou, obrátilo se a zvedlo svou znetvořenou tvář k vycházejícímu měsíci. Něco nesrozumitelně zachrčelo a pak skonalo v kaluži vlastní krve.

Měsíc už stál o něco výš a tak poskytoval poněkud více světla. Kane překročil nehybné, děsivě znetvořené tělo. Otrásl se, což bylo překvapující i u člověka, který viděl oběti španělské inkvizice a lovců čarodějnic.

Pomyslel si, že to byl nějaký poutník. Náhle ucítil, že už není sám. Zvedl zrak a pokusil se proniknout temnotu ve směru, ze kterého se onen člověk připlazil. Neviděl nic, ale cítil, věděl, že ho pozorují oči. Pár strašlivých, nelidských očí. Narovnal se a vytáhl pistole. Světlo měsíce se rozlilo po vřesovišti jako jezero krve a stromy a keře získaly své obvyklé rozměry.

Stíny se rozplynuly a Kane prohlédl. Nejprve si pomyslel, že před ním visí nějaké klubko mlhy, či snad opar nad trávou. Napjal zrak. Další iluze, pomyslel si. Ale stín před ním se zkroutil v nevýraznou, rozpitou stuhu. Sledoval ho pár odpudivých očí, ve kterých byl soustředěn veškerý strach, byvší dědictvím člověka z dávno minulých nepřátelských dob, pár očí vyzařujících paprsky nemoci neznámé pozemské medicíně. Tvar té bytosti byl rozmazaný a mlhavý, do jisté míry připomínal lidskou postavu. Ale tráva a křoví rostoucí za ní byla dokonale viditelná.

Kane cítil, jak mu z tváří mizí krev a a že mu chladnou jako led. Jak mohla taková éterická bytost dokázat napadnout člověka? To nemohl pochopit. Avšak krvavé ostatky ležící u jeho nohou byly němým svědectvím toho, že materiální kontakt s duchem skončil tragicky.

Ale v jednom si Kane byl jistý: Nikdo ho nebude stíhat temným vřesovištěm, nebude žádný křik. Pokud má umřít, učiní tak hrdě, se zdviženou hlavou.

Strašlivé, rozmazané rty se pootevřely a ozval se démonický smích, při kterém se ježily vlasy na hlavě. Stojí čelem ke svému předurčení. Kane zvedl těžkou pistoli a vypálil. Vytí nabralo na síle, postava se vrhla jeho směrem, měnic se přitom v pruh tmavého dýmu a dlouhé, temné paže se napřáhly, aby jej objaly.

Kane s rychlostí vlka vypálil z druhé pistole, avšak také bez viditelného účinku. Tasil rapír a udeřil do středu tajemného útočníka. Ostří v povětří zazvonilo, jakoby nenarazilo na žádný odpor a Kane ucítil, jak se ledové prsty svírají na jeho pažích a surově mu přitom rozdirají oděv a kůži.

Odhodil neúčinnou čepel a začal se svým protivníkem zápasit. Připomínalo to boj s plovoucí mlhou, s pohyblivým stínem, ozbrojeným dýkám podobnými drápy. Jeho zoufalé údery zasahovaly vzduch, dlouhé, pružné paže, které už nejednou zbavily života, tentokrát objímaly prázdnotu a tiskly nicotu. V té

postavě nebylo nic tělesného, jen prsty ozbrojené hákovitými drápy a oči planoucí šílenstvím, které otráslaly duši.

Kane pochopil, že je v beznadějně situaci. Oděv na něm visel v cárech a z hlubokých ran crčela krev. Vzdát se ale nikdy nedokázal. Myšlenka na to ho ani nenapadla. Doposud neutekl před jediným protivníkem a v duši měl zakořeněno přesvědčení, že by se za takový útěk musel stydět.

V duchu už se viděl roztrhaný na cáry a odhozený vedle předchozí oběti. Ta představa ho ale neděsila. Měl jediné přání, vydat ze sebe tolik, kolik je možno než přijde konec a také –alespoň svého protivníka zranit.

A tak, vedle znetvořené mrtvoly, spolu bojovali v bledém světle vycházejícího měsíce člověk a démon. Všechny trumfy v tomto boji byly na straně démona. Kromě jednoho. Ale právě ten trumf měl stokrát větší hodnotu než ostatní. Protože – pokud dokázala abstraktní nenávist vytvořit materiální substanci ve prospěch démona, proč by odvaha, rovněž abstraktní, nemohla vytvořit konkrétní zbraň k boji s tímto upírem?

Kane bojoval, rukama, lokty, nohama, až nakonec ucítil, že démon začíná slábnout a strašidelný smích se mění ve výkřiky nezadržitelného vzteku. Protože jedinou zbraní člověka je odvaha, která neroztaje ani u samotných pekelných bran a s níž nejsou legiony Pekel schopny bojovat.

Kane o tom nevěděl. Ale cítil, že drápy, které drásaly jeho tělo jsou stále slabší a pomalejší a že stále sílí divoké záblesky v netvorových očích. Dýchal těžce, házel sebou, nakonec jej však uchopil a povalil na zem. Vrhnu se na něj a netvor se kolem něj ovinul jako had stvořený z temnoty. Po chvíli však Kane stisk povolil a vlasy mu vstaly hrůzou, protože porozuměl nezřetelnému mumlání upíra.

Neslyšel a nechápal významy tak, jak je tvoří lidská řeč. Strašlivé tajemství mu bylo předáno pomocí šelestů, mručení a nezvyklého ticha, které nořilo své ledové prsty do nitra jeho duše. Ted už věděl.

II.

Dům starého Ezry stál u cesty v samém středu bažin, napůl zastíněn kolem dokola rostoucími stromy.

Trámy stěn prohnily, střecha se propadala a kolem oken a dveří vyrůstaly šedavé a zelené klobouky hub, jako kdyby vyhlížely své příbuzné. Stromy svými bohatými korunami vytvářely kolem domku soumrak a připomínaly hordu lidožroutů skloněných nad trpaslíkem.

Cesta míjela domek a směřovala dále do bažin; vinula se mezi hnijícími kmeny, řadami pahorků a jezírky, která se hemžila hady. V poslední době mnoho poutníků používalo tuto cestu, ale pouze málokterý z nich viděl starého Ezru, spíš jenom jeho zažloutlou tvář v okně orámovaném houbami.

Starý Ezra, člověk výjimečně pochmurný, k tomuto místu patřil. Jeho drápovité prsty připomínaly výrůstky cizopasných rostlin a vlasy mu padaly do očí jako šedavý mech, prorůstající zamořené oblasti. Oči nápadně připomínaly věčná, mrtvá jezírka bažin.

Právě takové oči si teď pozorně prohlížely člověka, který stál před jeho chatou. Byl to vysoký, štíhlý, opálený muž s vyhublým, jizvami zbrzděným obličejem. Měl ovázanou ruku a nohu. Opodál stála skupina obyvatel vesnice.

"Ty jsi Ezra od bahenní cesty?"

"Jsem. Co po mně chceš?"

"Kde je Gideon, tvůj pomatený bratranec, který s tebou bydlel?"

"Gideon?"

"Ano."

"Vydal se někde do močálů a nikdy se nevrátil. Určitě si spletl cestu a roztrhali ho vlci, utonul v bažině nebo zemřel po kousnutí zmije."

"Jak je to dávno?"

"Více než rok."

"Aha. A teď mě, poustevníku Ezro, poslouchej. Krátce po tom, co tvůj bratranec zmizel, byl jistý člověk, který se vracel přes vřesoviště domů, napaden neznámým démonem a roztrhán na kusy. Po něm se ještě do spárů netvora dostalo mnoho neznámých, kteří putovali planinou. Od té doby přišlo o život mnoho lidí. Minulé noci jsem procházel vřesovištěm a slyšel, jak další obět, cizinec, který nevěděl nic o prokletí

této cesty, utíká před duchem. Poustevníku Ezro, bylo to strašné. Ten člověk, strašlivě zraněný, se dvakrát vyrval ze spárů démona, ale ten ho pokaždé znovu dopadl a srazil k zemi. Nakonec ten člověk vypustil ducha u svých nohou a způsob, jak byl usmrcen, by pohnul každým."

Vesničané si mezi sebou začali šeptat. Oči starého Ezry po nich sklouzly. V hlase Solomona Kanea zněl pochmurný tón a zdálo se, že jeho ostrý pohled proniká poustevníkem skrz na skrz.

"Ano, ano," zabručel rychle starý Ezra. "To je kruté, opravdu kruté. Ale proč mi o tom vyprávíš?"

"Ovšem, je to smutné. Ezro, to ale ještě není všechno. Démon se vynořil z temnot a já s ním svedl boj u těla jeho první oběti. Ano, byl to těžký a dlouho trvající boj. Nevím, jakým způsobem se mi podařilo zvítězit. Určitě byly na mé straně síly Dobra a Světla a ty vždy přemohou síly Pekel. Nakonec jsem se ukázal být silnější. Démon se mi vysmekl a utekl a já neměl v úmyslu jej pronásledovat. Ještě než zmizel mi však prozradil své strašlivé tajemství."

Starý Ezra se schoulil a metal kolem sebe divoké pohledy.

"Proč mi to všechno říkáš?" zavrčel.

"Vrátil jsem se do vsi a všechno jsem lidem pověděl," pokračoval Kane. "Věděl jsem totiž, že teď disponuji silou, která je schopna navždy očistit vřesoviště od kletby. Pojď s námi, Ezro."

"Kam?" zavrčel poustevník.

"Ke starému dubu na vřesovišti."

Ezra se zapotácel, jako by dostal silnou ránu. Děsivě zaječel a dal se na útěk.

V tutéž chvíli se na úsečný Kaneův rozkaz dva mladíci vrhli vpřed a poustevníka chytily. Vyrazili mu dýku z ruky zkroucené revmatismem a svázali ho. Kdykoliv se jej museli dotknout, otřásl se. Kane dal znamení k pochodu. Otočil se a vydal na cestu. Za ním kráčeli obyvatelé vesnice, kteří museli napínat všechny své síly, aby vězně donutili jít sebou. Vešli do bažin a zabočili na málo užívanou stezku, vedoucí přes řadu nízkých pahorků přímo na vřesoviště.

Slunce už se sklánělo k obzoru. Starý Ezra je pozoroval kulatýma očima tak, jako by nikdy nic podobného neviděl. Daleko na vřesovišti se tyčil obří starý dub, ze kterého zůstal jenom napůl prohnílý kmen, připomínající šibenici.

Pod stromem se Solomon Kane zastavil.

Ezra se začal v sevření lidí svíjet a vydávat neartikulované zvuky.

"Více než před rokem," řekl Solomon Kane, "jsi sem přivedl touto cestou svého nemocného bratrance Gideona a uprostřed noci jsi jej zavraždil. Báls ses, že prozradí lidem, jak ho týráš."

Ezra se schoulil a zavrčel.

"Pro tuhle lež nemáš důkaz!"

Kane pošeptal mladému vesničanovi několik slov. Ten se vyšplhal po kmeni a z dutiny vytáhl něco, co s lomozem dopadlo k nohám poustevníkovým. Ezra s výkřikem ucouvl.

Na zemi ležela lidská kostra s rozdrčenou lebkou.

"Ty... Jak ses o tom dozvěděl, Satane?" vykřikl starý Ezra.

Kane zkřížil ruce na prsou.

"Řekl mi o tom démon, se kterým jsem se setkal minulé noci v souboji. Později jsem k tomuto stromu přišel. Ten netvor je totiž Gideonův duch."

Ezra znovu zaječel a roztřásl se.

"Věděl jsi, dobře jsi věděl, co je příčinou těch neštěstí," pokračoval Kane tvrdě. "Báls ses ducha toho člověka a proto ses rozhodl nechat tělo na planině a ne utopit v močálu. Věděl jsi, že duch bude navštěvovat místo svého skonu. Zaživa byl nemocný a po smrti nevěděl, kde hledat svého vraha, protože v opačném případě by tě navštívil ve tvém domku. On nenávidí, tebe, ne lidi. Jenže jeho šílený duch nedokáže lidi rozlišit a tak zabíjí všechny, aby mu vrah neunikl. Ted tě určitě pozná a tady navždy zavládne mír. To nenávist učinila ducha schopným zadávat fyzické rány. A i když se tě zaživa báls, po smrti se tě určitě nezalekne."

Kane se odmlčel a pohlédl na slunce.

"To vše jsem se dověděl od ducha tvého bratrance Gideona, z jeho vzdechů a šepotu. Pouze tvá smrt ho může vysvobodit."

Ezra bez dechu naslouchal slovům, která pro něj znamenala rozsudek.

"Je to velice těžké," hovořil Kane, "chladnokrevně odsoudit člověka k smrti a navíc k takové. Ale ty musíš umřít, aby druzí mohli žít. A Bůh ví, že smrt zasluhuješ. Nezemřeš v oprátce, ostřím nebo koulí, ale zemřeš drápy toho, koho jsi zavraždil, protože jen to ho může uspokojit."

Tato slova Ezrou otřásla. Padl na kolena, střídavě vyl strachem a prosil přítomné, aby ho raději upálili na hranici nebo ho zaživa stáhli z kůže. Kaneova tvář byla neproniknutelná, jakoby mrtvá. Vesničané přivázali ječícího nešťastníka ke starému dubu a jeden z nich mu přikázal, aby ve jménu Božím zmlkl. Ale Ezra neposlouchal a dál monotónně vyl nesnesitelně vysokým hlasem. Když už chtěl mladík udeřit poustevníka do tváře, Kane ho zadržel.

"Dovolme mu utišit se teprve tváří v tvář Satanovi, se kterým se zajisté za chvíli setká," prohlásil tvrdě Puritán. "Slunce co nevidět zapadne. Uvolněte pouta tak, aby se mohl osvobodit až nastane noc. Bude lépe, když stane před smrtí s volnými rukama a ne svázaný jako mučedník."

Když už se chystali k odchodu, starý Ezra zavyl a začal vykřikovat nelidským hlasem, po chvíli však umlkl a pohledem plným děsu se zahleděl do slunce.

Šli rozsáhlou planinou. Kane se ještě obrátil a naposled pohlédl na groteskní postavu, přivázanou ke stromu, která v nadcházejícím soumraku připomínala obří hřib vyrůstající z kmene dubu. Náhle poustevník ze všech sil zaječel:

"Smrt! Smrt! Vidím lebky mezi hvězdami!"

"Život se zachoval příliš mímě k tomuto zlému, neotesanému a krutému člověku," povzdechl Kane. "Snad má Bůh nějaké zvláštní místo pro takové duše, kde je oběť a oheň očist'uje od hříchů, tak jako oheň čistí lesy od cizopasníků. Přesto ale cítím v srdci tíhu."

"Ale pane," ozval se jeden z vesničanů, "vždyť jste pouze vyplnil Boží vůli. Až skončí noc, Zlo nás opustí."

"Nevím," zašeptal Kane těžce. "Nevím."

Slunce se schovalo za obzorem a noc přišla zlehka, jakoby obří stíny padly z neznámých prostor, chtěje co nejrychleji utopit svět v temnotách. Počínající nocí se přehnala strašlivá ozvěna. Lidé se zastavili a pohlédli tam odkud přišli.

Nebylo nic vidět. Vřesoviště se proměnilo v oceán stínů a vysoká tráva se pohybovala v dlouhých vlnách pod nápořem slabého větru, přerušujíc smrtící ticho svým věčným šepotem.

V dálce se objevil nad trávou narudlý disk vycházejícího měsíce. Chvilku byla na jeho ploše viditelná jakási nevýrazná, temnější silueta, jako by měsíční tváří proběhla náhlá křeč – zdálo se, že nahrbená, groteskní postava běží aniž by se dotýkala chodidly země. Přímo za ní se sunul rozmazaný stín, jako nějaká nepojmenovatelná, beztvará hrůza.

Na chvíli stál pár nehnutě na pozadí měsíčního kotouče a najednou se slil v jedinou neforemnou masu a zmizel, pohlcen stíny noci.

Z dálky se ozvala ozvěna děsivého smíchu.

Přeložil Aleš Koval